Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

145

Ucigaşul din Madras

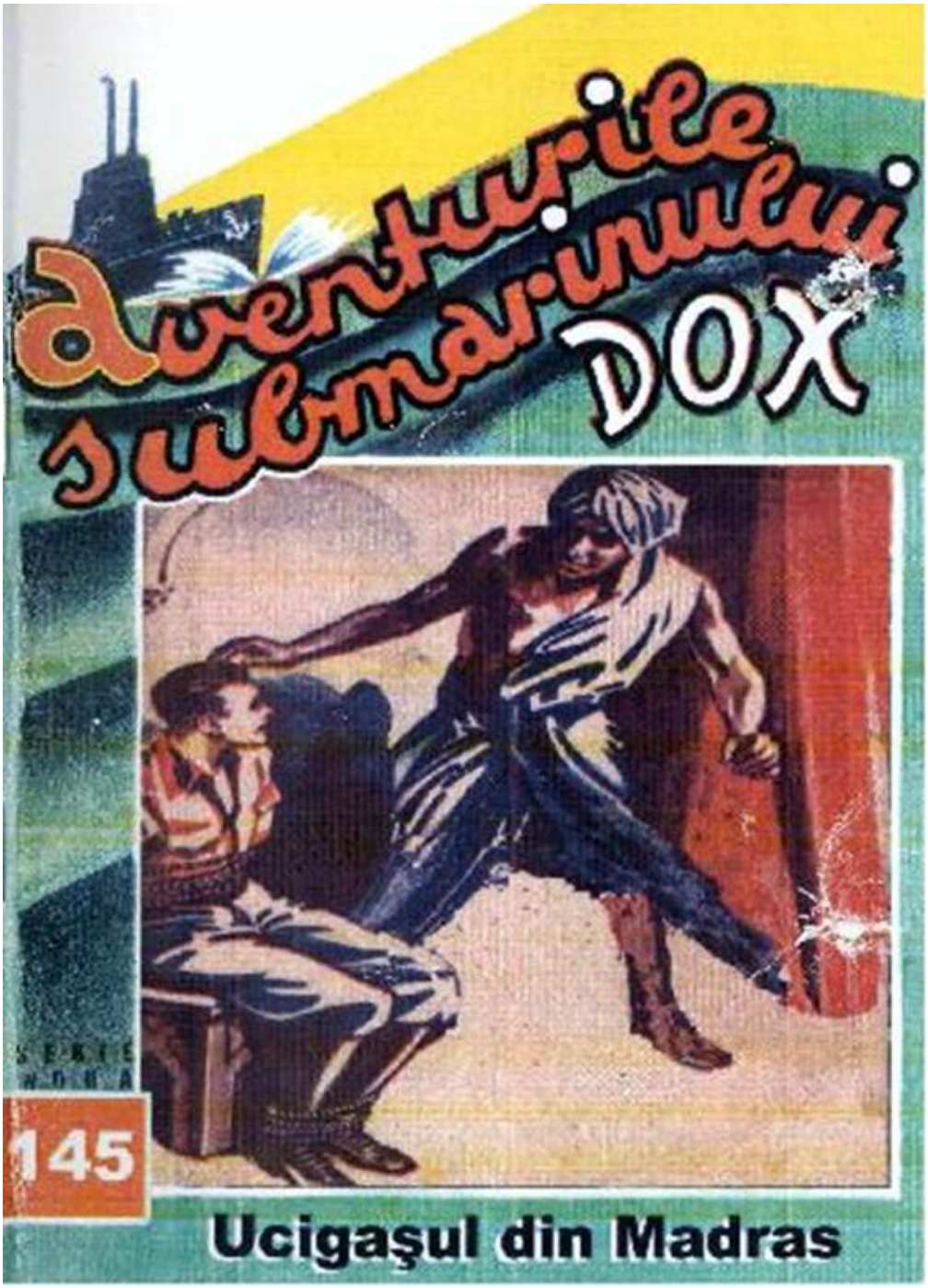
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
145
Ucigaşul din Madras

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 145

UCIGAŞUL DIN MADRAS

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN PALATUL MISTERIOS

DOCTORUL BERTRAM POVESTEŞTE încă o întâmplare din viaţa lui:

— Ajutor, ajuuu…

Al doilea strigăt se rupse atât de brusc, ca şi cum moartea ar fi închis gura omului.

— Ţipetele de ajutor au venit din palatul acela vechi – zise Marian, agitat – repede într-acolo, trebuie să fi fost o Englezoaică aceea care a strigat.

Ne aflam pe partea apuseană a fluviului Kum, care desparte partea oraşului, în care locuiesc guvernatorul, autorităţile, negustorii europeni şi măririle ţării – de oraşul băştinaşilor.

Străbăturăm în grabă podul apropiat şi după câteva minute de la auzirea ţipetelor ne aflam în faţa marelui palat. Oraşul băştinaşilor are altminteri străduţe înguste şi întortocheate. Palatul se afla la începutul lui şi părea să dăinuiască din vremea când domneau prinţii hinduşi.

Lespezile de piatră din care era clădit erau străvechi şi atât de trainice, încât vremea nu lăsase aproape nici o urmă pe ele. Poarta uriaşă din bronz, acoperită cu un strat gros de cocleală era închisă. Marian puse mâna pe ciocanul care înfăţişa capul şi jumătatea trupului unei cobra şi lovi cu putere în metal.

Se auzi un ecou prelung, dar nimic nu se clinti în vechea clădire. Nu ne putusem înşela însă, ţipetele se auziseră din vechiul palat.

— Mariane, poate e părăsit şi vreo bandă de hoţi şi-o fi făcut aici bârlogul – zisei eu acum – aşa că n-o să ne lase înăuntru şi în vremea asta fata care a strigat va fi înlăturată.

— De asta mă tem şi eu – răspunse Marian – dar n-avem încotro, Robert, trebuie să pătrundem cu orice preţ înăuntru. Uite, colo, deasupra noastră, zăbrelele ferestrei sunt destul de mari ca să ne putem strecura printre ele. Numai pe calea asta putem intra în palat, căci poarta nu poate fi deschisă. Păcat că n-a venit Pongo cu noi, el ne-ar fi putut fi de folos.

— Aşa e – încuviinţai eu – dar el vroia să rămână cu Maha, ghepardul nostru. Am făcut bine că am întreprins această plimbare de noapte – deşi Sir Hastings, guvernatorul din Madras ne-a prevenit – căci poate vom fi în măsură s-o mai salvăm pe englezoaică.

În vreme ce eu vorbeam încă, Marian examinase cu atenţiune vechile lespezi de piatră. Fereastra se găsea la vreo şase metri deasupra noastră. Era cam primejdios să te caţeri pe zidul neted, căci n-aveam aproape nici un punct de sprijin

pentru mâini şi picioare. Puţinele adâncituri şi ieşituri care puteau servi de scări, erau depărtate unele de altele. Abia la vreo patru metri înălţime se vedeau găuri numeroase.

— Repede, lipeşte-te de zid! zise Marian. Trebuie să mă urc pe umerii tăi. Când voi fi sus voi găsi un mijloc s-ajung la fereastră. Poate că dau de vreo funie sau perdea ca s-o las în jos pentru ca să te poţi urca şi tu.

Ideea prietenului meu era bună, aşa că mă lipii de zid. Marian se urcă pe umerii mei, apoi se căţără cu băgare de seamă din ce în ce mai sus. Răsuflai uşurat când îl văzui întinzând braţul drept şi prinzându-se cu mâna de zăbrelele ferestrei. Încă două, trei clipe şi se săltase de tot sus, dispărând apoi printre fiarele groase.

Când nu-l mai văzui deloc mă năpădii deodată o teamă ciudată şi neînţeleasă. Că în clădirea aceasta veche se petreceau fapte misterioase, era lucru sigur. Dovadă erau strigătele acelea de ajutor în englezeşte, scoase de o femeie şi care fuseseră înăbuşite atât de brusc.

Apoi, loviturile date cu ciocanul de Marian în poarta de bronz nu se poate să nu fi fost auzite şi poate că nişte ucigaşi vicleni stătuseră chiar la pândă sus în încăperea pe a cărei fereastră intrase prietenul meu.

Mă simţii mai uşurat văzând ţâşnind deodată o lumină vie şi plimbându-se prin încăpere. Asta însemna că Marian trăia încă şi îşi aprinsese lampa de buzunar.

Lumina se stinse… Acum prietenul meu trebuia să se apropie de fereastră şi să lase în jos o frânghie sau altceva, pe care să mă pot căţăra şi eu. Dar aşteptarea îmi fu zadarnică. Marian nu se arătă.

Iarăşi mă cuprinse o teamă copleşitoare. Se scurseră câteva minute şi pentru că neliniştea mea creştea, încercai să mă caţăr pe zid. Dar nu ajunsei departe. Alunecam mereu înapoi, căci mâinile mele nu găseau destule găuri ca să mă pot prinde de ele.

Şi Marian tot nu dădea vreun semn de viaţă. Disperat alergai să bat încă odată la uşa mare de intrare, cu gândul să bat într-însa, poate totuşi mi se va deschide. Loviturile puternice ar fi putut atrage şi vreo patrulă poliţienească, cu ajutorul căreia aş fi pătruns în palat.

Când fui în faţa porţii de bronz, tresării. Canatul din dreapta era întredeschis. Asta cu siguranţă că era o capcană – indivizii misterioşi din vechiul palat vroiau să mă atragă înăuntru şi să mă aibă în puterea lor, ca şi pe Marian.

Mă apropiai încetişor de poartă, mă oprii în faţa ei şi ascultai cu încordare. Dar nimic nu se auzea…

Luând o hotărâre bruscă împinsei cu totul canatul porţii şi îndreptai lumina lămpii mele de buzunar înăuntru. În mâna dreaptă ţineam revolverul încărcat.

Văzui atunci în faţa mea o sală mare, susţinută de coloane uriaşe de marmoră. Pardoseala era acoperită de covoare groase şi perdele de preţ ţineau loc de uşi.

Nu puteam cuteza să intru aşa de-a dreptul, căci îndărătul canatului stâng care era închis încă, putea sta la pândă un duşman. De aceea luai în mână pălăria şi înfigând-o în vârful ţevii revolverului, o împinsei înăuntru.

Nu se întâmplă însă nimic şi atunci, aplecându-mă, îndrăznii să întind capul şi să privesc pe după canatul stâng al uşii. Nu se vedea nimeni, aşa că mă furişai binişor în palat. Dar abia făcusem un pas, că uşa fu închisă brusc de o putere nevăzută şi un scârţâit metalic îmi arătă că fuseseră trase nişte zăvoare ascunse.

Eram prins în clădirea veche, căci încercând să deschid iar uşa, îşi dădui seama că e zadarnic. Şi nici nu putui descoperi ceva cu care să trag înapoi zăvoarele.

Pe lângă îngrijorarea care mă cuprinse acum, mă năpădi şi un simţimânt de furie. Indivizii misterioşi şi nevăzuţi care se aflau aici vor avea de furcă cu mine, chiar dacă îl vor fi doborât pe Marian!

Întorsei privirea de la uşă şi plimbai lumina lămpii mele de buzunar prin toată sala. Covoarele, blănurile de tigru şi mobilele erau ciudat de curate; încăperea aceea trebuia să fie deretecată zilnic, aşa că nu mai încăpea îndoială că palatul era locuit. Dar atunci de ce nu deschisese nimeni când ciocănise Marian? De ce mi se deschisese abia mie, după ce încercasem zadarnic să mă caţăr pe zid?

Curajul începu să mă părăsească. Ce n-aş fi dat să am lângă mine pe Pongo şi pe Maha!

Acum nu puteam înainta decât pas cu pas. Din clipă în clipă mă puteam pomeni cu vreo capcană, în care să fiu prins ca un şoarece în cursă. Şi îndărătul fiecărei perdele pe lângă care treceam puteau fi ucigaşi care să-mi sară în spinare.

Cunoşteam oarecum felul construcţiei vechilor palate indiene. Scara spre catul întâi se afla la capătul sălii, îndărătul perdelelor mari care atârnau acolo din tavan.

Mă apropiai de ele cu băgare de seamă, căutând să prind vreun zgomot de pe undeva, dar totul părea să fie mort în vechea clădire.

Alesei perdeaua din dreapta de la capătul sălii şi mersei încetişor spre ea. Mă oprii aproape de tot, mai ascultai înapoi şi ridicai arma.

Dar pe scara lată de marmoră nu se vedea nimeni. Începui s-o urc în vârful picioarelor, cercetând fiecare treaptă în parte, dacă nu se scufundă sub paşii mei, căci cunoşteam deajuns acest soi de capcane.

Ajunsei însă nevătămat sus. Un gang lung înconjura aici întreaga clădire şi mă îndreptai spre dreapta. În întâia odaie trebuia să-l găsesc pe Marian – acolo intrase el prin fereastră.

Ciudat că aici nu erau în loc de uşi perdele, ci uşi adevărate din lemn tare care trebuiau să fi fost lucrate de curând, atât de curat şi strălucitor arăta lemnul. Broaştele erau şi ele simple, după gustul modern.

Apăsai încet pe clanţa celei dintâi uşi – dar ea era încuiată. Spre mirarea mea, însă, nu putui descoperi o gaură pentru cheie, ceea ce însemna că uşa era zăvorâtă pe dinăuntru.

Cum să pătrund deci? Singurul mijloc era să-ncerc a tăia lemnul; ar fi fost o muncă prea grea, căci era lemn de teak, tare ca fierul.

Apropiind vârful cuţitului auzii un râcâit slab. Mă dădui repede îndărăt şi… uşa se deschise încetişor. Mă dădui şi mai mult înapoi, îndreptai lumina lămpii spre deschizătura ce devenea tot mai mare şi ridicai revolverul.

Era de neînţeles cum uşa se deschidea fără zgomot şi fără să văd o mână omenească, aşa dar nu putea fi nimeni ascuns îndărătul ei.

Acum se deschisese cu totul, de perete.

Nu stătui mult pe gânduri, căci desigur că Marian se afla în mare primejdie. Răsuflai odată adânc, apoi din câţiva paşi fui în odaie, mă-ntorsei brusc şi îndreptai lumina lămpii spre peretele gangului. Nu se vedea însă nimeni.

Plimbai repede lumina prin toată camera şi mă încredinţai că era goală. Şi cu toate astea aici intrase Marian. Dar atunci de ce nu-mi lăsase în jos una din perdelele lungi, sau vreunul din covoarele subţiri de mătase cu care erau acoperite numeroasele divane şi mese? De ce părăsise încăperea, fără să-mi dea repede vreun semn?

Întrebările acestea îmi treceau fulgerător prin minte, în vreme ce luminam mereu în juru-mi şi mă uitam cu luare aminte la fiecare obiect. Erau acolo mobile vechi scumpe, dar sub divanurile largi care stăteau lipite de pereţi, sub feţele de masă de preţ că ajungeau până la pământ, lesne se putea să fie ascunşi oameni care să-mi sară în spinare.

Pe când chibzuiam cu înfrigurare ce e de făcut, privirile îşi căzură pe un divan care se afla lângă o perdea de mătase şi-mi zisei că îndărătul acestuia trebuia să fie intrarea în camera alăturată. De partea cealaltă a odăii era de asemenea o perdea.

Acolo nu putea fi decât o încăpere foarte îngustă, apoi venea sal mare de intrare.

Credeam că mă înşel, dar… era totuşi adevărat. Perdeaua din partea dreaptă a odăii se mişca. Văzui lămurit cutele pe care le făcea stofa grea.

Mă dădui puţin îndărăt, cu gândul să mă lipesc de perete ca să nu pot fi atacat din spate. Îmi bătuse la ochi perdeaua de acolo şi repede îndreptai lumina lămpii şi în stânga camerei, în vreme ce mă dădeam încetişor înapoi cu spatele, spre fereastră.

Şi acum se mişcă şi perdeaua aceasta. Misterioşii locuitori ai vechiului palat vroiau deci să pătrundă din amândouă părţile şi să mă ia prin surprindere. Probabil la fel cum făcuseră cu Marian.

Mă dădui şi mai repede înapoi şi îndreptai lumina lămpii iarăşi spre perdeaua din dreapta. Ştofa făcuse burtă aici, în vremea asta, ceea ce însemna că un om era îndărătul ei. Cu uimire şi teamă văzui că ştofa se umfla în partea de jos, ceea ce însemna că duşmanul meu se târa în patru labe.

Asta ar fi fost în folosul meu, dar cu toate acestea mă cuprinse o teamă nelămurită.

Piciorul cu care dibuiam îndărăt, se lovi deodată de un obiect tare, de pe covorul gros. Luminai repede în jos şi mă simţii străbătut de un fior de spaimă, căci acolo se afla un revolver, acela al lui Marian!

Ce însemna asta? Fusese doborât atât de repede încât nu mai avusese nici măcar timpul să tragă?

Câteva clipe privii înmărmurit la arma de pe covor. Mă întrebam mereu de ce nu slobozise măcar un glonţ de alarmă? Atâta lucru doar o mai fi putut. Sau… l-o fi ajuns moartea atât de fulgerător?

Deodată îmi adusei aminte de ceea ce ne povestise guvernatorul în seara trecută despre individul misterios care vârâse groaza în tot Madras-ul şi care izbutea, în chip neînţeles, să răpească fete şi femei, ce nu mai puteau fi găsite. De şase săptămâni de când îşi făcea de cap monstrul acesta şi până acum îi căzuseră victime şapte tinere Englezoaice.

„Ucigaşul din Madras”, se numea omul acesta misterios, pe care poliţia nu-l putea descoperi, deşi pusese totul în mişcare, din prima clipă.

Aveam oare de-a face cu omul acesta? Ţipătul acela de ajutor pe care-l auzisem să fi fost al unei noii victime ale sale? Atunci nu ne puteam aştepta la nici o cruţare.

Asta o dovedea soarta a patru detectivi şi doi poliţişti care îşi juraseră să vie de hac acestui monstru… Fuseseră găsiţi morţi în cartierul elegant european, fiecare cu câte o tăietură

de sabie la gât. Şi se constatase că nenorociţii fuseseră ucişi în altă parte şi aduşi apoi în cartierul european.

O spaimă grozavă mă cuprinse la gândul că s-ar fi putut ca şi Marian să fi avut aceeaşi soartă – dar pe lângă spaimă fui cuprins şi de furie. Îmi jurai solemn să-l răzbun pe bunul meu camarad. Încleştai fălcile, ridicai revolverul şi îndreptai lumina lămpii iarăşi spre perdeaua din dreapta.

În clipa aceea cât p-aci să-mi pice arma din mână de spaimă. Nu mă aşteptam la duşmanii aceştia… împotriva lor nu-mi putea folosi revolverul. Şi când, instinctiv, îndreptai lumina lămpii mele spre stânga încăperii, îmi dădui seamă că eram cu desăvârşire pierdut… căci în faţa fiecăreia din perdele stăteau câte doi tigri regali, care se pregăteau să sară asupra mea.

II
ÎN MÂINILE UCIGAŞILOR

DESCHISEI GURA SĂ SCOT un strigăt de ajutor, în nădejdea că va fi auzit de nişte poliţişti din stradă, când sună un glas liniştit, rece, într-o englezească fără cusur:

— Dacă scoţi un ţipăt sau tragi, eşti pierdut. Tigrii mei nu ştiu de glumă. Dă drumul revolverului!

Tot aşa trebuie să i se fi întâmplat şi lui Marian. Se resemnase, văzând că n-are încotro, dar pe mine mă silea ceva să nu mă supun. Dacă trăgeam însă asupra fiarelor, atunci probabil că vor da înapoi o clipă şi în răstimpul acesta mi-ar fi fost cu putinţă să sar pe fereastră.

Dar ca şi cum duşmanul meu mi-ar fi ghicit gândul, strigă îndată în limba hindusă:

— Băgaţi de seamă!

Şi imediat tigrii se aplecară şi închiseră ochii pe jumătate, semn că erau pregătiţi de săritură.

Atunci, aproape fără să vreau mi se descleştară degetele mâinii drepte şi revolverul îmi căzu pe covorul gros.

— Aşa! zise, în batjocoră, individul ascuns. (Nu puteam descoperi unde se afla, căci glasul său părea să vie din toate părţile). Treci acum prin perdeaua din dreapta d-tale! Tigrii vor sta liniştiţi atâta vreme cât nu vei face nici o mişcare suspectă. După ce vei fi desfăcut perdeaua, stinge imediat lampa dumitale! Dacă n-o vei face, cel dintâi tigru va sări asupra d-tale. Haide!

În acelaşi timp fiarele scoaseră un pufăit ameninţător. Păreau să fie dresate de minune şi cine ştie câte victime aveau pe cuget!

Păşii spre perdea. Mai eram la un pas de cei doi tigrii care se aflau în faţa ei, când văzui că cele două fiare care stătuseră până atunci liniştite, se iviră lângă mine. Se apropiaseră fără zgomot şi acum îşi aţinteau ochii fioroşi asupra mea.

Atunci dădui perdeaua la o parte.

— Stinge lampa! se auzi, în aceeaşi clipă, porunca omului nevăzut.

Trebuii să mă supun şi, fără să-mi dau seamă, ce fac, trecui prin deschizătură.

Când perdeaua se strânse la loc, mă pomenii într-un întuneric adânc. Crezui atunci că simt o atingere uşoară pe partea stângă a trupului meu. Dusei repede mâna la brâu să scot al doilea revolver…, dar arma dispăruse, împreună cu cuţitul.

În acelaşi timp auzii alături de mine mârâitul unui tigru. Simţii apoi de ambele părţi trupurile fiarelor lipindu-se de

corpul meu. Intraseră deci odată cu mine prin deschizătură.

Întinsei braţele şi dădui de stofa moale a unei alte perdele, care acoperea trecerea de cealaltă parte. O dădui repede în lături şi… închisei ochii, căci în încăperea în care intrai era o lumină orbitoare.

— Mergi înainte! se auzi glasul omului nevăzut. Aşează-te în al doilea fotoliu, alături de prietenul d-tale!

Prietenul? Deschisei repede ochii, clipii câtva timp şi-l văzui pe… Marian, aşezat în faţa mea pe un fotoliu pompos, cocoţat pe o estradă. Mă aflam într-o încăpere enormă, luminată orbitor de numeroase lămpi antice, transformate pentru lumina electrică.

Luxul de acolo mă făcu să bănuiesc că în sala aceasta domnise cândva un prinţ – lucru ce-l dovedeau şi cele două jeţuri de tron.

Păşii repede pe covorul preţios, care reprezenta o avere. Marian stătea nemişcat şi nu scotea un cuvânt. Să fi fost ucis şi aşezat mort, în batjocură, pe fotoliu acela strălucitor?

Lângă mine păşeau tigrii care nu mă scăpau din ochi. Şi iarăşi se auzi glasul omului nevăzut:

— Aşează-te imediat în fotoliu! dacă te apropii de prietenul d-tale tigrii se vor năpusti să te sfâşie. Şi să stai liniştit de tot, fără să te mişti! Altminteri, ceilalţi paznici care vor veni pe urmă îşi vor aduce moartea.

O presimţire sinistră mă cuprinse. Ce putea fi mai grozav decât să-l văd pe Marian stând nemişcat şi mut? Ochii-i cenuşii erau larg deschişi şi mă priveau cu adâncă tristeţe.

Fotoliul pe care trebuia să iau loc era la vreun metru şi jumătate de acela al lui Marian. Aş fi vrut să trec pe dinaintea prietenului meu, ca să văd ce fel de paznici îl ameninţau acolo, dar tigrii mă conduseră de-a dreptul spre fotoliul liber. Nu puteam să mă abat din drum, căci fiarele îmi atingeau picioarele, atât de aproape se ţineau de mine.

Şovăind, urcai cele trei trepte care duceau la tron. Ceea ce altminteri m-ar fi umplut de bucurie, însemna acum o întărire a temerilor mele ascunse – tigrii rămaseră lângă întâia treaptă – dovadă că şi ei se temeau atât de mult de „paznicii” aceia despre care vorbise omul misterios, încât nu cutezau să meargă mai departe.

Chibzuii dacă n-ar fi fost bine să încerc a fugi, când auzii iarăşi glasul celui nevăzut:

— Aşează-te repede şi să nu faci nici o încercare de fugă! Altminteri atât d-ta cât şi prietenul d-tale aţi fi imediat o pradă a morţii. Acum sunteţi în puterea paznicilor mei.

Simţeam că rostise adevărul şi fără voie aproape mă îndreptai spre fotoliu şi luai loc în el.

— Aşa – zise celălalt – acum ţi-ai salvat viaţa pentru scurt timp. Să nu te mişti şi să nu vorbeşti, căci paznicii mei sunt foarte răi. O moarte grozavă te aşteaptă chiar dacă ai şopti numai. Mai am de lămurit acum o chestiune importantă, de scurtă durată, apoi mă voi înapoia ca să hotărăsc asupra sorţii voastre.

Luminile strălucitoare din sală se stinseră brusc. Numai deasupra estradei pe care ne aflam mai ardeau câteva becuri ţinute de mâinile unor pitici de piatră, hidoşi.

Întorsei încetişor capul spre Marian, dar la jumătatea drumului mă oprii, în vreme ce trupul îmi fu străbătut de un fior de gheaţă, din cap până în picioare. Lângă capul meu răsună şuieratul ameninţător al unui şarpe.

Ceva îmi căzu în poală. Îmi alunecă pe mâini şi se încolăci. Pe umăr mă atinse de sus în jos, se opri în loc, în timp ce trupul rece şi scârbos îmi atinse gâtul. Simţii şi la picioare atingerea aceea fioroasă.

Paznicii omului misterios erau cobre uriaşe care ameninţau să-mi dea muşcătura de moarte la cea dintâi mişcare ce-aş fi făcut, sau la cel dintâi cuvânt pe care l-aş fi scos. Fără voie îmi scăpă un geamăt de înfiorare şi scârbă – şi răspunsul fu râsul înăbuşit al lui Marian. Dar imediat se auzi şuieratul întărâtat al reptilei, care-şi alesese gâtul meu ca loc de odihnă.

Rămăsei nemişcat şi chibzuii la o posibilitate de scăpare. Dar îmi dădui seamă imediat de zădărnicia unei încercări. Trei cobre erau pe umărul, în poala şi la picioarele mele. Presupuneam că şi la Marian erau tot atâtea. Paznicii aceştia fioroşi vor pedepsi cu o muşcătură ucigătoare cea mai mică mişcare.

Mă cutremurai iarăşi când deodată şi pe celălalt umăr al meu îşi dădu drumul în jos un trup greu şi rece, care apoi mi se încolăci în jurul gâtului. Avui senzaţia lămurită acum că mi se face părul măciucă.

Cel puţin o jumătate de ceas se scurse astfel, dar mie mi se păru că erau ceasuri. Deodată se aprinseră iarăşi în sală lămpile electrice şi după ce ochii mi se deprinseră cu lumina orbitoare, îmi întorsei capul de la cobra uriaşă care se ridicase în poala mea şi căuta să-mi atingă faţa.

Privii cu coada ochiului la Marian şi văzui că şi la dânsul se petrecea acelaşi lucru: o reptilă dintr-acestea îşi legăna capul pe dinaintea obrazului său.

— Aşa, domnilor – se auzi glasul omului nevăzut – acum veniţi voi la rând. Trebuie să pun mai întâi la adăpost pe femeile ale căror ţipete v-au atras în acest palat al marelui Haider Nega. Acum mă pot ocupa cu dv. Moartea voastră e sigură, dar stau şi mă gândesc dacă să vă ucid repede, sau să

vă mai pedepsesc într-un anumit chip pentru că aţi pătruns aici. Dar să chem şerpii la mine, ca să puteţi răspunde la întrebările mele. Să nu vă închipuiţi însă că veţi putea fugi, căci tigrii mei nu vă slăbesc din ochi.

Se scurseră câteva minute, apoi auzii mai întâi deasupra mea un zgomot uşor, după aceea, răsună o muzică ascuţită, ca aceea a îmblânzitorilor de şerpi cu instrumentele lor de suflat.

Imediat cobrele deveniră neliniştite şi începură să se legene; Băgai de seamă că strălucirea ochilor lor dispărea. Apoi se lăsă în jos din tavan un băţ de bambus cu un cârlig, prinse reptila din poala mea şi o ridică în sus.

Cutezai acum să privesc spre Marian şi văzui că şi acolo era ridicată o reptilă cu un băţ la fel. Erau, aşa dar, mai mulţi duşmani nevăzuţi.

Când cel din urmă şarpe pluti pe dinaintea capului meu, se auzi de sus o fluierătură şi cei patru tigri urcară treptele li se aşezară câte doi alături de scaunul meu şi de cel al lui Marian.

Ascultătoare, fiarele uriaşe se întinseră la picioarele noastre.

Mai trecură câteva minute, pe urmă glasul omului nevăzut se auzi iarăşi, parcă din toate părţile.

— Aşa, domnilor, acum puteţi vorbi. De sigur că aţi pătruns aici numai pentru că aţi auzit ţipetele? Sau aţi avut o bănuială împotriva lui Haider Nega, cum că el ar fi temutul „ucigaş din Madras”? Vorbiţi fără teamă, căci tigrii mei nu vă vor face nimic până nu vor primi porunca mea.

— Am pătruns în palat pentru ca am auzit strigătele de ajutor ale unei femei – răspunse Marian, calm – pe Haider Nega nu-l cunoaştem şi abia ieri am sosit în Madras.

Trecu puţin timp, apoi omul nevăzut zise:

— Îmi pare rău, domnilor, că am fost nevoit să vă primesc în felul acesta. Bănuisem la început că sunteţi englezi – şi pe englezi îi urăsc, căci ne-au luat ţara, nouă indienilor. Păcat că vroiaţi să veniţi în ajutorul unei englezoaice, căci prin asta v-aţi hotărât moartea.

— Când o femeie e în primejdie, trebuie s-o ajuţi – zise Marian.

— Da, însă nu pe o englezoaică – răspunse nevăzutul – îi urăsc pe englezi mai mult decât orice. Şi scopul meu este să-i alung din India. Pe bărbaţi îi ucid iar femeile le opresc ca sclave. Pe dv. v-aş cruţa, domnilor, dar taina mea nu trebuie trădată, aşa că n-am încotro şi sunt nevoit să pun să vă ucidă.

— Ei, de murit moare tot omul odată şi odată – răspunse Marian, nepăsător – dă poruncă tigrilor d-tale să ne sfâşie, ca să sfârşim mai repede! Vorbăria asta n-are nici un rost.

Indianul tăcu câtva timp, apoi zise, şovăitor:

— Mă gândesc şi eu că n-ar trebui să fac ce mi-am propus. Oamenii care se aruncă în cea mai mare primejdie la ţipătul de ajutor al unei femei, nu se cuvine să fie ucişi. S-ar putea ca asta să strice cauzei mari în slujba căreia m-am pus. Dar nici nu se poate să vă dau drumul, căci atunci aş fi trădat. Aţi auzit numele meu şi sunt sigur că nu veţi trece sub tăcere faptul că sunt mult căutatul „ucigaşul din Madras". Pe de altă parte însă, nu vă pot ţine în captivitate, până ce-mi voi fi dus opera la bun sfârşit, căci sunteţi prea primejdioşi şi veţi găsi mijloacele de evadare. Rămâneţi la locurile dv. domnilor, voi chibzui eu ce e de făcut. Dar gândiţi-vă că tigrii vă păzesc.

Iarăşi se stinse cea mai mare parte din lămpi şi numai scaunele noastre rămaseră luminate. Noi şi cei patru tigri, ai căror ochi sclipitori erau aţintiţi asupra noastră.

Se scurseră vreo cinci minute, când deodată se auzi iarăşi glasul omului nevăzut:

— Nu pot ajunge la o hotărâre definitivă, domnilor. Mintea îmi porunceşte să vă ucid, însă inima se împotriveşte. V-aş da drumul dacă mi-aţi făgădui că veţi părăsi imediat Madras-ul, fără să pomeniţi nimănui despre aceasta. Ştiu însă dinainte că nu-mi veţi da promisiunea aceasta – veţi încerca oricum să eliberaţi pe englezoaicele răpite de mine. Aşa este?

— Fără-ndoială – încuviinţă Marian – nu mă pot împăca cu gândul să las în puterea d-tale femei şi fete nevinovate, fără să fi încercat totul pentru eliberarea lor.

— Păcat – zise indianul – oameni ca dv. mi-ar fi de folos în opera mea. Dar ştiu că n-aţi încuviinţa niciodată anumite măsuri pe care ar trebui să le iau. Păcat, zău aşa! Totuşi, nici de omorât nu vreau să vă omor, aşa că va trebui să vă duc într-un loc de unde să nu puteţi fugi. Voi purta de grijă să nu vă lipsească nimic, dar probabil că va trebui să rămâneţi multă vreme în locul acela. N-am ce vă face.

— Suntem în puterea d-tale şi trebuie să ne supunem – răspunse Marian, calm – trebuie însă să-ţi spun de pe acum că ne vom sili din răsputeri să ştergem putina, cum se zice.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate – spuse indianul – deşi mă aşteptam la răspunsul acesta. Şi când veţi vedea mâine mai de aproape locul unde vă voi duce, vă veţi da seama că o fugă e cu neputinţă.

III
LA ADĂPOST SIGUR

INDIANUL TĂCU şi eu mă uitai mirat la Marian. Prietenul meu ridică numai din umeri şi-mi şopti:

— Am devenit curios de-a-binelea. De sigur că vom afla taine interesante, dar nu trebuie să ne arătăm miraţi de nimic.

— Asta nici n-ar fi cu putinţă – spusei eu – de vreme ce i-am avut pe tigrii şi şerpii îndărătul nostru, nimic nu mă mai poate surprinde.

— Aha! şopti Marian. Începe! Foarte ingenios!

Toată platforma, cu noi şi cu tigri cu tot începu să se mişte, apoi se scufundă încet. Ne aflam, deci pe un fel de ascensor.

În clipa când platforma porni să coboare se stinseră şi puţinele lămpi care mai arseseră până atunci şi un întunerec de nepătruns ne învălui. Aveam la mine lampa de buzunar, pe care izbutisem s-o salvez, dar nu cutezam să mă folosesc de ea, căci nu ştiam cum vor întâmpina tigrii aceasta.

Din fericire fiarele stăteau liniştite, fiind obişnuite, probabil, cu sistemul acesta de transport. După socoteala mea coborâsem vreo zece metri, aşa că trebuia să ne aflăm cu mult sub nivelul străzii – când, deodată, platforma se opri şi în aceeaşi clipă se auzi îndărătul nostru glasul indianului:

— Aveţi lămpile dv. de buzunar, domnilor, faceţi lumină, dar nu vă întoarceţi, căci stau îndărătul dv. şi voi da îndată poruncă tigrilor să vă sfâşie.

La lumina lămpilor văzurăm în faţa noastră un gang boltit, de înălţimea unui om, al cărui capăt nu-l puturăm zări. Pereţii erau din lespezi de piatră acoperiţi cu mucegai.

— Luaţi-o înainte – zise indianul dindărătul nostru – eu vă urmez cu tigrii. Orice încercare de fugă este zadarnică, de asemenea şi chemări în ajutor.

Gangul îngust, mirosind a umezeală, părea să se încline uşor. Şi după aerul care devenea tot mai greu şi apăsător, ne dădurăm seamă că trebuia să ne aflăm adânc în pământ. Probabil că gangul acesta vechi trecea sub fluviul Kum.

Tot chibzuind în fel şi chip, număram paşii pe care-i făceam. Ajunsesem la două mii şi-mi spusei că trebuie să fi ajuns afară din oraş. Gangul prin care mergeam fusese croit, probabil, de unul din vechii prinţi, cu scopul de a aduce în oraş apă din Ost-Ghats.

Deodată, în lumina lămpilor văzurăm înaintea noastră o scară care ducea în sus. Treptele erau de lemn şi nu păreau vechi.

— Staţi! zise deodată indianul dindărătul nostru. Aşteptaţi! Acum trebuie s-o ia înainte Mata şi Dunba, ca să nu faceţi

vreo nechibzuinţă când veţi fi sus. La capătul scării să vă opriţi şi să stingeţi lămpile!

— Luaţi-o înainte! porunci apoi în hindusă – şi imediat cei doi tigri trecură înaintea noastră şi începură să urce încetişor scara.

După ce urcarăm şi noi treptele, ne pomenirăm într-o încăpere mică în care nu se afla nici un fel de mobilă. În faţa noastră stăteau cei doi tigri şi ne priveau.

— Stingeţi lumina! strigă indianul. Şi ne supuserăm imediat, căci auzind porunca aceasta fiarele scoaseră un mârâit ce nu prevestea nimic bun.

Din fericire, părea că nu se gândeşte să ne ia lămpile şi o vârâi pe a mea în buzunar, gândindu-mă că acolo unde ne va duce nu vom avea lumină.

Băgai de seamă că şi Marian făcea unele mişcări, dar nu-mi putui explica ce anume, căci numai pentru a vârî lampa în buzunar nu avea nevoie de atâta timp.

Deodată se făcu lumină în faţa noastră. Văzui o uşă deschisă, prin care pătrundeau razele lunii. În acest cadru luminos stătea un indian înalt şi care părea foarte puternic. Veşmântu-i alb îi dezgolea umărul şi toată partea aceea a trunchiului până la şold, iar turbanul îl avea tras adânc pe ochi.

El privi cu atenţiune în toate părţile, apoi se dădu înapoi fără să se întoarcă şi să ne arate faţa, dispăru în umbra peretelui şi zise:

— Nu se vede nimeni. Luaţi-o înainte, domnilor, dar nu vă întoarceţi, căci tigrii mei nu o vor îngădui.

Marian porni repejor înainte, dar deodată se poticni de prag şi se-ntinse cât era de lung. În aceeaşi clipă două trupuri uriaşe o zbughiră pe lângă mine, dar o poruncă a indianului îi făcu pe tigrii să se oprească.

Marian se ridică încetişor, fără însă să se întoarcă şi zise:

— Îţi mulţumesc că i-ai chemat înapoi pe tigri.

— Mă rog, mă rog – făcu indianul, politicos – ăsta a fost un mic accident de care nu e nimeni vinovat. Acum luaţi-o drept înainte, domnilor! Colo în fund e o fâşie lată de junglă pe care trebuie s-o străbatem. Nu suntem departe, dar cu toate astea nici un om nu va da de dv.

Câmpia luminată de lună o străbăturăm într-un sfert de ceas, apoi ajunserăm la marginea junglei. Indianul ne puse să mergem vreo cincizeci de metri spre stânga, pe urmă ne strigă să ne oprim şi zise:

— Intraţi în tufişul de lângă dv., domnilor, apoi veţi ajunge pe o potecă pe care va trebui să mergeţi mai departe. Dar nu

treceţi cu vederea că tigrii mei se află îndărătul dv.! Urmaţi poteca la pas spre stânga până vă voi spune să grăbiţi pasul!

Făcurăm cum ne sfătuise şi tigrii ne urmară atingându-ne adesea picioarele cu capetele lor. Nu era deloc plăcută vecinătatea aceasta.

Dădurăm de o cărare ce părea folosită adesea şi o luarăm încetişor spre stânga. După câtva timp se auzi iarăşi îndărătul nostru glasul Indianului:

— Acum mergeţi mai repede! Peste o jumătate de ceas ajungem la destinaţie. Atunci vă veţi da seamă că acolo nu veţi putea fi găsiţi, deşi locul se află atât de aproape de un oraş mare cum e Madras-ul. Nu uitaţi că şi englezii nu cutează să calce unele din obiceiurile noastre, sau să păşească pe locurile noastre sfinte.

E drept că la asta nu mă gândisem. Dacă fanaticul acesta ne aducea într-un loc considerat sfânt, nici un poliţist englez nu va cuteza să vie acolo. Şi ceilalţi credincioşi sau nu vor bănui locul unde ne aflăm, sau nu-l vor trăda.

Cufundat în gânduri triste mersei cam vreo jumătate de ceas pe poteca îngustă şi întortocheată, când deodată ne pomenirăm într-un mic luminiş, în mijlocul acestuia se înălţa o construcţie mică şi ciudată şi indianul dindărătul nostru zise cu glas coborât:

— Acesta e mormântul unui sfânt, nici un european nu trebuie să calce în acest luminiş. Numai prezenţa mea vă ocroteşte, altminteri preoţii care veghează necontenit acolo s-ar fi năpustit asupra dv. Luaţi-o acum la dreapta, pe marginea luminişului. Lângă copacul acela mare de colo e un tufiş cu flori galbene şi după ce vom fi trecut printr-însul ajungem foarte curând la destinaţie.

Ajunserăm şi la copacul cu flori galbene şi ne croirăm drum prin tufişul cu flori galbene şi miros tare. Apoi dădurăm iarăşi de o potecă, împânzită deasupra cu ramuri şi liane, aşa fel ca lumina lunei străbătea numai prin câteva spărturi – dar departe înaintea noastră lucea o lumină vie.

Indianul îndărătul nostru zise:

— Poteca e mlăştinoasă dar foarte netedă, domnilor; mergeţi deci fără teamă drept înainte, spre punctul luminos din faţă. Acolo e ţinta noastră.

Ne aplecarăm puţintel, ca să nu venim în atingere cu scaieţii şi păşirăm în direcţia arătată. Recunoscurăm curând că era vorba de suprafaţa luminată de lună a unei ape şi când ajunserăm la capătul potecii, ne aflam pe malul unui lac foarte întins, în mijlocul căruia era o insulă mare, acoperită de vegetaţie.

— Luaţi-o spre stânga – zise indianul – dar să nu vă-ntoarceţi!

Probabil că vroia să se ferească a-şi arăta faţa. Auzirăm că târa un obiect greu din desiş, apoi apa plescăi şi împroşcă, iar omul nostru zise:

— Urcaţi-vă în barcă, mergeţi la capătul ei, dar nu vă întoarceţi! Doi tigri vă însoţesc.

Se retrase în gang, aşa că ne fu cu neputinţă să-l vedem când ne urcarăm în barca scoasă din desiş şi pusă pe apă.

Îi ascultarăm porunca şi merserăm la capătul bărcii şi după aplecarea acesteia ne dădurăm seama că îndărătul nostru se urcaseră într-adevăr tigrii. Barca fu apoi împinsă şi lovituri puternice de lopeţi o mânară spre insulă.

— Îi vedeţi pe noii mei paznici? întrebă deodată indianul.

Din toate părţile apa începu să facă unduiri spre barcă. Şi în curând văzurăm că era vorba de o mulţime de crocodili – atât de mulţi că trecerea înot prin apă ar fi fost o adevărată nebunie.

După un drum de vreo zece minute, barca se lovi de malul insulei.

— Coborâţi – strigă indianul – dar să nu întoarceţi capetele decât după ce veţi auzi iarăşi loviturile de vâslă. Pe insulă veţi găsi o colibă în care vă veţi putea adăposti. Vă arunc pe mal două cuţite mici cu care să tăiaţi crengi ca să vă faceţi un acoperiş. Mâine vă va aduce un servitor mâncare şi vase. Apă se găseşte în mijlocul insulei. Faceţi-vă rost de beţe groase, căci în desiş se află şerpi. Spre miazăzi veţi da de un gard din sârmă ghimpată. Feriţi-vă să călcaţi pe teritoriul învecinat! Acolo… se găsesc de asemenea tigri. Nădăjduiesc să vă pot reda în curând libertatea, domnilor.

Două obiecte căzură jos lângă noi, apoi auzirăm lovituri de vâsle şi ne-ntoarserăm repede capetele. Barca aluneca înapoi pe apa lacului. În faţă se vedea făptura înaltă a indianului, care vâslea cu putere spre mal. Îndărătul lui stăteau cei doi tigri şi de jur-împrejurul micului vas roiau crocodilii.

— Principalul lucru e că ne aflăm în viaţă – zise Marian – acum se pune întrebarea cum ştergem putina de pe insulă. Am făcut totul ca să-i îndrumez pe Pongo şi Maha pe urmele noastre, dar nu ne putem bizui pe asta. Mai întâi să vedem unde e coliba şi să ne culcăm – până mâine dimineaţă nu putem întreprinde nimic.

— Aşa se-ntâmplă – zisei eu – când vrei să ajuţi unei fete. Şi acum ne găsim pe o insulă, înconjuraţi de crocodili şi ca vecini avem tigri. Hm… prea plăcut nu e…

— Ai băgat de seamă că făcea unele pauze scurte, şovăitoare, înainte de a spune că îndărătul sârmei ghimpate se

află tigri? zise Marian. Aş pune rămăşag că acolo se află fetele şi femeile răpite.

— În primul rând să ne vedem scăpaţi de pe insulă – zisei eu repede – după aceea vom putea veni cu oameni din Madras, ca să le eliberăm.

— Nu – răspunse prietenul meu – dacă vom avea putinţa de a scăpa de pe insulă, atunci trebuie să le luăm cu noi. Altminteri observă indianul plecarea noastră şi le duce în alt loc, sau poate le face de petrecanie. Asta trebuie să împiedecăm neapărat.

— În privinţa asta nu e nevoie să ne certăm – zisei eu – mai întâi să vedem dacă e rost de fugit. Spuneai adineauri că ai lăsat urme pentru Pongo şi Maha. Cum ai izbutit să faci asta?

— Atât pe platforma cu care am coborât în adâncime, cât şi în coliba care acoperea ieşirea vechiului gang, am scris bileţele pe care le-am lăsat acolo. De aceea m-am şi prefăcut că mă poticnesc când să plec din colibă. Poate că Maha îl va călăuzi pe Pongo până la palat, apoi credinciosul nostru camarad va pătrunde el înăuntru şi va găsi bileţelul lângă scaun. Guvernatorul Hastings îi vadă după aceea destui oameni ca să pună mâna pe misteriosul Indian şi complicii lui. Dar, după cum spuneam nu ne putem bizui pe ăsta, ci să încercăm în orice caz să ne eliberăm singuri. Acum hai să căutăm coliba!

Când pătrunserăm în desiş, văzurăm la lumina lămpilor noastre de buzunar dând buzna o groază de şerpi. Şi printre ei erau exemplare uriaşe de cobra şi krait.

Vreo zece minute merserăm pe o potecă acoperită de bălării apoi ajunserăm într-un luminiş şi văzurăm coliba cea mică ce avea să ne slujească de adăpost.

Urmând sfatul indianului ne tăiaserăm beţe groase, înainte de a fi pătruns în desiş. Şi asta ne fu de folos acum, căci trebuirăm să curăţim coliba de tot soiul de vietăţi.

Marian, care tocmai înhăţase un scorpion, pe care vroia să-l zvârle afară, rămase deodată locului, privi cu luare aminte pereţii colibei care erau din bambus tare, apoi izbucni în râs.

— Minunat, Robert – zise dânsul – la asta de sigur că nu s-a gândit indianul. Cel mai nimerit ar fi să-ncepem imediat cu lucrul. Mai avem numai o parte din noapte înaintea noastră şi dacă suntem harnici atunci, când vor miji zorile, vom putea părăsi insula împreună cu femeile răpite.

Privii uluit mai întâi la scorpionul ce se zvârcolea în mâna lui, apoi la chipul său, căci nu-mi puteam da seama ce avea de gând Marian.

El râse şi zise:

— Nu, nu, Robert, n-am căpiat. Ar fi fost simplu de tot să-ţi vie şi ţie gândul acesta. Avem în jurul nostru cel mai bun material pentru o plută. Dacă desfacem coliba, punem laturile una deasupra alteia şi le legăm împreună, am avea o plută destul de trainică şi cu loc berechet pentru zece persoane. Bambusul acesta e bine uscat şi prin aceasta foarte uşor şi trainic.

— Ei, drăcie! exclamai eu, uimit şi bucuros în acelaşi timp. Zău că ai dreptate! Fireşte, treaba asta o terminăm noi repede. Chestia principală e cum transportăm pereţii colibei la mal. Asta va fi munca cea mai grea.

Marian aruncă afară scorpia pe care-o ţinea în mână, apoi curăţirăm cu vrednicie coliba şi începurăm să tăiem frânghiile de cocos cu care erau legaţi la colţuri pereţii ei.

După aceea scoaseră acoperişul care abia se mai ţinea şi pereţii căzură în afară. Fiecare perete era lung de vreo patru metri şi lat de doi.

— Trebuie să încercăm dacă pereţi legaţi unul deasupra altuia pot duce cinci oameni – spuse Marian – pentru zece persoane suprafaţa e totuşi prea mică, după cum văd acum. Dar cu două plute nu trebuie să facem decât un singur drum. Hai să căutăm acum o potecă spre lac. Trebuie s-o ştergem pe partea cealaltă, căci îndărătul nostru stau la pândă preoţii în lăcaşul sfânt.

— Străbăturăm repede luminişul şi, spre bucuria noastră găsirăm curând o potecă destul de lată şi după vreo sută de metri numai ajunseră la malul lacului.

Adunându-ne toate puterile târârăm la apă cei patru pereţi ai colibei, îi aşezarăm câte doi unul peste altul şi îi legarăm cu frânghioarele trainice pe care le purtam întotdeauna la noi.

Când le puserăm pe apă şi ne aşezarăm pe ele, constatarăm că erau foarte trainice. Din prevedere le traserăm iarăşi spre ţărm, apoi ne făcurăm vâsle din nişte beţe de bambus.

— Aşa, acum putem pleca – zise Marian – mai întâi însă trebuie să vedem dacă bănuiala mea se adevereşte şi anume dacă de partea cealaltă a insulei, îndărătul sârmei ghimpate, se află într-adevăr fetele şi femeile răpite. Sau… dacă indianul a spus adevărul şi sunt tigri acolo. Hai să vedem dacă găsim o potecă ce duce din luminiş la împrejmuirea de sârmă ghimpată.

IV
O AVENTURĂ PRIMEJDIOASĂ

MARIAN SE PRECĂTEA să se-ntoarcă în luminiş, când îmi veni o idee bună. Nu-mi venea deloc la socoteală să calc, fără nici o armă asupra mea, pe partea oprită a insulei, căci dacă erau într-adevăr tigri acolo, n-o să ne întâmpine prea binevoitor.

Şi perspectiva asta îmi dădu ideea.

— Stai, Marian – strigai repede – putem face şi mai bine. De ce să alergăm mai întâi printre şerpi veninoşi, apoi dacă izbutim într-adevăr să trecem peste sârma ghimpată, să ne pomenim în boturile tigrilor? Putem face treaba mai bine şi mai simplu, pornind-o cu plutele de-a lungul malului insulei. Dacă găsim fetele, se vor putea îmbarca îndată şi suntem pe malul celălalt când se luminează de ziuă.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – ideea ta e minunată. Plecăm în acelaşi timp cu amândouă plutele, fiecare din noi pe câte una. Dar să nu ne răzleţim. Trebuie însă să ne facem rost de o armă, cu care să ne putem apăra. Uite că mai sunt aici beţe bune de bambu rămase de la acoperiş. Să ascuţim la capăt câteva şi astfel vom avea nişte suliţe, cu care ne putem apăra chiar de tigri. Până şi crocodilii i-am putea alunga cu ele, dacă s-ar apropia prea mult de plută.

Era o muncă nespus de grea să ascuţi bambusul tare cu cuţitele noastre mititele, dar n-aveam încotro, căci cele spuse de Marian erau cât se poate de îndreptăţite.

În cele din urmă izbutirăm să ne facem două suliţi, care aveau să-şi îndeplinească destul de bine menirea lor. Lăsarăm apoi iarăşi pe apă cele două plute şi ne îndepărtarăm de mal.

Luna lumina pe partea cealaltă a insulei, astfel că plutirăm în umbra copacilor ce mărgineau malul. Nu era deloc plăcută călătoria asta, deoarece lacul mişuna de crocodili, care biciuiau apa mai ales îndărătul nostru, urmărindu-ne cu înverşunare.

Mă hotărâi să nu mă mai sinchisesc de alaiul acesta şi-mi îndreptai atenţiunea spre mal. Trebuia să fi ajuns acum pe partea oprită, căci şa mică depărtare înaintea noastră era capătul insulei.

Deodată auzii un zgomot slab în desiş. Încetai imediat cu vâslitul şi ascultai cu încordare. Să fi încercat vreuna din fete să fugă?

Curând pluta mea se ciocni de aceea a lui Marian. Câtva timp ciulirăm amândoi urechile, în nădejdea că vom auzi zgomotul repetându-se. Şi într-adevăr, deodată se auzi un foşnet ca şi cum un corp s-ar strecura printre crengi.

— Cine e acolo? strigă încet Marian, în englezeşte.

Răspunsul veni îndată… era răgetul unui tigru.

Cât de bine făcusem că încă de la început ne ţinusem la o distanţă de vreo doi metri de ţărm. Şi acum mă simţeam îndemnat să împing pluta şi mai spre mijlocul apei.

Ce era de făcut? Se părea că indianul spusese totuşi adevărul, că se aflau tigri în partea aceasta a insulei. Atunci cel mai cuminte lucru ar fi fost să căutăm a ajunge cât mai curând la Sir Hastings, guvernatorul, ca să-i povestim păţania noastră. Fetele şi femeile dispărute vor fi regăsite ele după ce mai întâi vor fi pus mâna pe „ucigaşul din Madras”.

— Mariane, să trecem pe malul celălalt! şoptii eu.

— Da, e cel mai nimerit lucru – răspunse prietenul meu – indianul nostru pare să nu fi minţit. Dar în cazul acesta ar trebui să fie mai mulţi tigri aici – şi mă miră că avem de-a face numai cu unul.

— Ăsta e indi…

Îmi rupsei vorba brusc, căci o izbitură cutremură pluta mea. Mă întorsei repede, scosei lampa de buzunar şi lăsai lumina să cadă în jos.

Cât p-aci să scot un ţipăt de spaimă, căci îndărătul plutei văzui, cap la cap, un cârd întreg de crocodili şi câţiva înotau de ambele părţi ale plutei pe care mă aflam. Unul îşi pusese botul pe scânduri şi ridică un picior de dinainte, ca să se salte sus.

Mai rău nici că se putea. În jurul nostru târâtoarele acelea lacome, lângă noi un tigru. Moartea ne pândea de pretutindeni.

— Zvârle-l jos! strigă Marian, care văzuse cum stau lucrurile. În vremea asta eu îl voi ataca pe tigru.

Nu mai aveam răgaz să-l întreb ce vroia să facă. Să atace un tigru? Cum şi pentru ce? Gândurile acestea îmi treceau fulgerător prin minte – dar trebuia să întreprindă imediat ceva, altminteri eram pierdut.

Reptila uriaşă şi pusese piciorul stâng pe plută şi o apăsa sub apă prin greutatea trupului ei. Apucai repede una din suliţele pe care ni le făcusem, ţintii scurt şi o zvârlii cu toată puterea în ochiul târâtoarei.

Şi nimeri bine, căci fiara scoase un răget şi se aruncă pe spate în apă, unde începu să se zvârcolească. Ceilalţi crocodili se năpustiră îndată asupra tovarăşului rănit şi începură să-l sfâşie. O luptă grozavă se desfăşura acum la câţiva metri îndărătul plutei.

Pluta mea începu să se legene ameninţător din pricina valurilor stârnite şi trebuii să mă ţin cu toată puterea ca să nu cad în apă.

Atunci tigrul de pe mal începu să ragă de furie şi durere şi văzui că-şi trecea laba peste capul însângerat. Marian îi înfipsese şi el o suliţă în ochiu.

— Repede, Robert, trebuie să-l răpunem! îmi strigă prietenul meu. Eu rămân la credinţa mea că fetele prizoniere sunt ţinute pe insula asta. Cu siguranţă că numai tigrul ăsta e aici, altfel ar fi venit şi ceilalţi.

Deşi trebuiau să fac sforţări să-mi ţin echilibrul – la fel ca Marian, a cărui plută se clătina şi ea ameninţător – ţintiţi totuşi cu suliţa mea şi o zvârli apoi în faţa fiarei înfuriate.

În clipa următoare cât p-aci să mă rostogolesc în apă, căci tigrul izbise repede cu laba şi rupse băţul de bambus. Lovitura asta mă făcu să cad în nas, dar mă lăsai repede în genunchi şi mă ţinui bine.

Văzui însă că tigrul înfuriat, căruia îi făcusem o rană adâncă sub ochiul celălalt, se pregătea să sară pe pluta mea. Fără voie aproape înhăţai băţul rupt de bambus şi-l ridicai în faţa fiarei. În aceeaşi clipă Marian ridică şi el arma şi nimeri în urechea animalului.

Cu un răget înspăimântător fiara îşi făcu vânt, dar se izbi de braţul meu, pe care mi-l zvârli îndată din mână şi o nouă lovitură a lui Marian făcu trupul să zboare în lături.

Căzu în apă îndărătul plutei mele şi eu trebuii să mă încleştez bine cu mâinile, căci crocodilii se năpustiră asupra tigrului şi-l luară în primire.

După câteva minute măcelul se sfârşise. Reptilele sfâşiaseră trupul fiarei, apoi îşi completară ospăţul cu câţiva camarazi de-ai lor, răniţi de labele tigrului.

Când valurile se liniştiră în cele din urmă, mă ridicai încetişor. Atât de aproape nu fusesem încă de moarte niciodată şi fui nevoit să stau câteva clipe până să-mi recapăt răsuflarea, înainte de a-i putea spune lui Marian:

— Îţi mulţumesc, scump prieten, ăsta a fost într-adevăr ajutor în ultimul moment. Dar de ce ai atacat tigrul?

— Pentru că nădăjduiam că va face imediat o săritură şi va cădea în apă – răspunse Marian – că lucrurile vor deveni atât de primejdioase, nu mă aşteptam. Bine că am scăpat de el! Acum putem păşi fără frică pe insulă. Dac-ar mai fi fost şi alţi tigri aici, atunci i-ar fi atras larma luptei. Hai repede pe ţărm şi să tragem plutele pe uscat. Crocodililor şi s-a stârnit pofta, după cât se vede.

Într-adevăr, scârboasele târâtoare se înghesuiau în jurul plutelor noastre. Începurăm să vâslim repede şi curând ajunserăm la mal.

Într-o privinţă eram bucuros că aveam, în sfârşit, pământ sub picioare, dar în vreme ce trăgeam plutele pe uscat, ciulii

urechea spre desişul dindărătul meu, căci deşi Marian spunea că n-ar mai fi tigri pe insulă, mă aşteptam totuşi să aud vreunul în spatele meu.

În cele din urmă puturăm întoarce capetele şi lumina lămpilor noastre căzu pe o potecă îngustă şi bine întreţinută.

— Să vezi că le vom găsi îndată pe bietele femei! zise Marian, mulţumit. Să nădăjduim că nu e nici un paznic omenesc pe aici, căci dac-ar fi fost ar fi alergat el când ar fi auzit zgomotul luptei.

Abia îşi sfârşi fraza. Că se stârniră foşnete în tufişul din faţa noastră şi un obiect lucitor căzu spre noi.

Instinctiv ne aplecarăm şi deasupra capetelor noastre trecu un cuţit. În clipa următoare ne şi repezirăm suliţele – pe care le păstrasem în mână – în tufişul de unde fusese zvârlită arma şi un ţipăt răsunător ne dovedi că nimerisem în duşmanul pitit acolo.

Sărirăm în desiş şi la lumina lămpilor văzurăm un tânăr indian care se zvârcolea la pământ. Vârful ascuţit al uneia din suliţi îl nimerise în vârful gâtului, iar celălalt îi făcuse o rană adâncă în piept. Muri după câteva minute, fără să-l mai fi putut veni în ajutor.

— Trebuia să ne apărăm – zise Marian – cine l-a pus să ne atace? Acum se pare că suntem pe deplin în siguranţă. Ah, asta e minunat!

Odată cu exclamaţia aceasta arătă spre brâul indianului, din care ieşeau paturile a două pistoale. Făcurăm imediat armele pe numele noastre şi abia acum mă simţii iarăşi om cu adevărat.

Ne ridicarăm şi urmarăm poteca ce mergea dreaptă de tot prin desiş. După scurt timp ajunserăm într-un luminiş unde se aflau mai multe colibe. Erau noii de tot şi asta era o dovadă că dădusem de femeile pe care le căutam.

— Ei, doamnelor! strigă Marian. Ieşiţi afară! Vrem să vă eliberăm.

Câteva clipe fu tăcere, după aceea un glas de femeie scoase o exclamaţie de bucurie. Vocile se înmulţiră apoi şi când Marian repetă strigătul şi lăsă lumina lămpii să cadă asupra noastră, toate uşile colibelor se deschiseră şi făpturi îmbrăcate în alb dădură buzna spre noi.

Bucuria lor era de nedescris şi când se mai potoliră puţin, o femeie tânără şi frumoasă ne întrebă cum izbutisem să le găsim.

Marian povesti pe scurt întâmplarea; o fată ieşi din rândurile celorlalte şi strigă:

— Oh, domnilor, atunci aţi auzit strigătele mele de ajutor. În noaptea asta am fost răpită din grădina bungalowului

nostru, am fost dusă într-o sală impunătoare unde am putut striga, apoi însă un indian m-a târât printr-un gang lung şi m-a adus aici. Eu sunt Maud Hastings, fiica guvernatorului.

— Şi eu am fost răpită tot în noaptea asta – zise o altă femeie tânără – soţul meu a fost mutat de curând, de partea cealaltă a lacului, ca ofiţer de poliţie.

— Minunat! zise Marian, mulţumit. În cazul acesta n-avem nevoie să facem primejdiosul drum de noapte până la Madras. Vă vom duce pe dv., doamnelor, la postul acela de poliţie, iar eu cu prietenul meu ne înapoiem la Madras şi vom purta de grijă ca mâine dimineaţă să fiţi luate de acolo.

Femeile văzură că propunerea aceasta era cea mai bună şi se învoiră.

Erau douăsprezece prizoniere, pe care trebuia să le ducem la mal. Puserăm plutele din nou pe apă şi femeile salvate luară loc pe ele. După un drum plin de peripeţii, în cursul căruia crocodilii nu ne dădură deloc pace, ajunserăm la mal şi-mi veni să zâmbesc văzând graba cu care bietele femei săriră pe uscat.

Acum aveam de făcut un drum greu prin desiş. Marian mergea înainte, cu lampa aprinsă şi băţul în mână, ca să alunge şerpii veninoşi, iar eu încheiam alaiul. Femeia al cărei soţ era ofiţer de poliţie mergea îndărătul prietenului meu şi arătă drumul.

Timp de vreun ceas furăm nevoiţi să ne croim drum prin desiş, apoi dădurăm de o şosea bătătorită şi după un alt sfert de ceas se ivi în faţa noastră clădirea noului post de poliţie.

Revederea dintre cei doi soţi ne răsplăti din belşug pentru primejdiile şi oboselile prin care trecuserăm. Nu rămaserăm mult timp acolo, căci vroiam să ne întoarcem la Madras încă pe întuneric.

Ne despărţirăm de femeile salvate, care nu mai conteneau cu mulţumirile. Un poliţist băştinaş ne conduse pe poteci foarte bune în jurul lacului şi după un ceas de mers voinicesc văzurăm în depărtare Madras-ul.

Poliţistul se-ntoarse la post, iar noi ne grăbirăm spre oraş. Cu prilejul acesta trebuia să trecem câmpia unde se afla coliba aceea mică, din care pornea gangul vechiului palat.

— Oare am putea cuteza să mergem prin gang? întrebă Marian, râzând.

— Fireşte! Ca să ne pomenim în labele tigrilor – îi răspunsei – eu mă voi teafăr în faţa guvernatorului.

— Ai dreptate! încuviinţă Marian. Trebuie să ne grăbim.

Aproape în pas alergător străbătură câmpia, lăsând în urmă coliba. O fâşie îngustă de desiş ne mai despărţea de cele dintâi

case ale oraşului şi fui foarte mulţumit când furăm la adăpostul tufişurilor.

V
LA UN PAS DE MOARTE

BUCURIA MEA ERA TIMPURIE, căci abia înaintarăm vreo zece metri, că ne oprirăm ca împietriţi; la o mică depărtare în faţa noastră se auzi pufăitul furios al unui tigru.

Înainte de a putea scoate armele, tufişurile foşniră de jur-împrejur şi… patru tigri ne înconjurară, privindu-ne ameninţător.

Îmi dădui imediat seamă că erau aceiaşi din palat. Probabil că şi ei ne recunoscuseră după miros aşa că rămăseseră în aşteptare.

Deodată, îndărăt nostru răsună glasul Indianului:

— A, domnilor, la asta nu mă aşteptam! După cum văd, sunteţi mai primejdioşi decât gândeam. N-aş fi crezut vreodată c-o să izbutiţi să vă eliberaţi şi încă atât de repede. Nu e lucru curat la mijloc. Au descoperit oare englezii Insula?

— Nu, am izbutit noi singuri să fugim – răspunse Marian.

Prietenul meu avusese, probabil, acelaşi gând ca şi mine; dacă insula ar fi fost într-adevăr descoperită de englezi, atunci indianul ar fi asmuţit îndată tigrii asupră-ne, deoarece nu mai era scăpare pentru dânsul.

— E adevărat? întrebă el, cu îndoială. V-aţi putut salva singuri? Cum aţi izbutit să treceţi lacul? Doar n-aveaţi unelte ca să retezaţi copaci?

— A fost simplu de tot – răspunse Marian, râzând – am desfăcut coliba şi atâta tot. Pereţii ei erau un material cât se poate de bun pentru o plută.

— Aşa e, la asta nu m-am gândit! făcu indianul, după o pauză. Dv. nu sunteţi femei, pe care să le poţi ţine închise săptămâni de-a rândul. Ce bine am făcut că nu v-am spus tot adevărul. Vedeţi că, de partea cealaltă a insulei, despărţite prin sârmă ghimpată, se află fetele şi femeile pe care le-am capturat până acum. În noaptea asta ama dus două noii. E drept că se află acolo şi un tigru, precum şi un paznic, dar acum vă cred în stare să-i înlăturaţi şi pe ei. Dac-aţi fi eliberat femeile, atunci s-ar afla şi taina mea. Sau nu… poate că numai dv. Ştiţi cine sunt.

— Nu ştiu, dar bănuiesc – răspunse Marian, calm – cu siguranţă că eşti acel Haider Nega, ce care pomeneai. Autorităţile engleze or fi presupunând că Haider Nega se află pe undeva departe şi că numai palatul său e folosit de vreo bandă, pentru scopurile ei. Haider Nega ar trece drept nevinovat şi s-ar putea urma în voie nelegiuirile.

— Ah, de unde ştiţi asta? se auzi glasul mirat al indianului.

— Pentru că ai spus singur că Haider Nega ar fi vinovatul. Trebuia să credem prin asta că adevăratul făptuitor învinovăţea pe un altul. Dar noi am chibzuit puţintel asupra chestiunii şi am ajuns la această încheiere, care pare să fie cea adevărată. Dacă vom izbuti să ne mai eliberăm odată, atunci le vom atrage atenţia englezilor asupra lui Haider Nega. Aş pune rămăşag că undeva înlăuntrul ţării – poate în vreun palat de vară – locuieşte vreo rudă care-ţi seamănă leit şi astfel autorităţile sunt înşelate. Adevărat e?

— Sunteţi mai mult decât primejdioşi! exclamă Indianul. Trebuie să mă mai gândesc dacă n-ar fi totuşi mai bine să vă ucid. Aţi fost în stare să scăpaţi până şi de pe insula aceasta, unde mişună crocodilii.

— Zău n-a fost greu – zise Marian, râzând – de vreme ce ni s-a dat materialul trebuitor pentru fugă. Dar a fost foarte interesant. Păcat că am căzut în mâinile d-tale când eram atât de aproape de ţintă.

— Da – făcu indianul, mulţumit – a fost o inspiraţie pe care mi-a dat-o Atotputernicul. Dădeam târcoale pe aici, cu gândul că aş putea surprinde ceva posturi engleze şi întâmplarea a făcut să dau peste dv. Aţi avut noroc că tigrii mei vă cunoşteau – pe un străin l-ar fi sfâşiat numaidecât.

— Şi eu mi-am spus tot aşa – răspunse Marian, fără să se tulbure – şi ce-ai de gând să faci acum cu noi, Haider Nega?

— Luaţi-o înapoi pe câmp, spre colibă! zise cu asprime Indianul. Ne vom folosi iarăşi de gangul cel vechi, ca să ajungem la palatul meu. Acolo voi chibzui ce să fac cu dv.

Tigrii începură să pufăie ameninţător, aşa că furăm nevoiţi să ne întoarcem şi să mergem înapoi pe câmp.

Eram disperat – atât de aproape de ţintă şi căzusem iar în mâinile acestuia indian! Dacă n-ar fi avut cu el cei patru tigri, l-am fi putut birui lesne, căci aveam fiecare o armă.

La gândul acesta mă înspăimântai. Dacă Haider Nega vedea pistoalele, ştia îndată că-l atacasem pe paznicul de pe insulă. Trebuia să aruncăm armele. Şi Marian avu acelaşi gând, căci începu să tuşească tare, ca să-mi poată şopti:

— Aruncă pistolul!

Din nenorocire lucrul nu era cu putinţă, căci ajunsesem în câmp liber şi Haider Nega putea vedea fiecare mişcare a noastră. De aceea ţineam braţul drept în jos în aşa fel încât acopeream cu el patul pistolului. Şi Marian, care mergea alături, făcu acelaşi lucru după cum băgai de seamă. Trebuia s-aşteptăm până vom fi în colibă, poate găseam acolo prilejul să ne scăpăm de armele ce ne-ar fi dat de gol.

Pe când mergeam, chibzuiam cu înfrigurare. Femeile salvate ştiau, din povestirea lui Marian, că nu putea fi vorba

decât de palatul lui Haider Nega acela în care fuseserăm captivi. Şi fiica guvernatorului ar fi putut descrie şi ea, probabil, drumul într-acolo, deoarece fusese de asemenea târâtă în locul acela. Observându-se dispariţia noastră, Sir Hastings va pune să se cerceteze palatul. Dacă Haider Nega băga de seamă asta, atunci cu siguranţă că va pune să ne omoare înainte, pentru că eram singurii care îi cunoşteam taina. Aşa că era în orice caz bine dacă păstram armele, ascunzându-le, dacă se putea. Trebuia să aştept până la colibă, ca să-i împărtăşesc lui Marian gândul meu.

De departe, văzui în faţa intrării acesteia ceva alb la pământ; era bileţelul pe care-l aruncase acolo prietenul meu. Haider Nega trebuia să-l vadă şi el şi-l va ridica de jos, astfel că atunci am fi putut găsi timp să intrăm repede în colibă şi să ascundem armele sub haină.

Păşii ceva mai repejor şi-l înghiontii pe Marian ca din întâmplare. Dar indianul îşi pierduse încrederea în noi, căci strigă îndată:

— Nu mergeţi atât de apropiaţi unul de altul, domnilor! Vreţi să vă sfătuiţi asupra unui nou plan de fugă, ai? Dar de data asta n-o să mai izbutiţi să-mi scăpaţi, fiţi pe pace!

Vorbise atât de ameninţător, încât mă depărtai îndată de Marian. Izbutisem însă să i-o luăm niţel înainte lui Haider Nega – şi poate că ne puteam folosi de acest lucru.

Un nou gând îmi trecu prin minte: dacă intram noi întâi în colibă i-am fi putut speria pe tigri cu câteva împuşcături, apoi să sărim repede în gang şi să închidem uşa acestuia. Cu siguranţă că uşa avea zăvoare trainice şi am fi putut pătrunde repede în palat, ca să alarmăm de acolo patrulele poliţieneşti.

Planurile mele erau frumoase, însă nu mă gândisem la viclenia lui Haider Nega. Când furăm lângă colibă, numai ce-l auzirăm strigând:

— Opriţi-vă, domnilor şi întoarceţi-vă! Acum puteţi vedea cum arată la faţă Haider Nega.

Nu aşteptarăm să repete ordinul, căci eram oricum curioşi să-i cunoaştem mutra. Şi de sub turbanul alb ce-i înconjura fruntea văzurăm un chip întunecat şi mândru, cu nas de vultur şi ochi plini de foc.

— Mi-a părut bine – zise Marian, înclinându-se.

Întorcându-ne, adusesem braţele în aşa fel încât să acoperim iarăşi pistoalele. Deodată, ne pomenirăm înhăţaţi pe la spate. Pumni vânjoşi ne smulseră braţele înapoi şi în clipa următoare o funie fu petrecută de câteva ori în jurul trupurilor şi braţelor noastre. În câteva secunde eram fără putinţă de apărare.

Stăteam încremeniţi, iar Haider Nega zise, râzând batjocoritor:

— Da, domnilor, sunteţi prea primejdioşi. Oamenii mei vă vor duce acum la palat, căci eu vreau să mai dau târcoale până dimineaţă. Poate mai găsesc o fată pe care s-o pot răpi. Şi în vremea aceasta mă voi mai gândi ce să fac cu dv. Probabil că vă voi trimite la palatul meu de vară.

Mi-era tot una unde ne va transporta – grija mea cea mai mare era să nu descopere pistoalele celui ucis de noi.

Din fericire nu se întâmplă aşa; strigă o poruncă oamenilor care ne atacaseră cu atâta dibăcie şi imediat furăm târâţi în colibă. Cei patru tigri, însă, ascultând de un fluierat, alergară spre Indian. Cel puţin de ei n-aveam a ne teme deocamdată.

Potrivnicii noştri aveau şi ei lămpi de buzunar, pe care le aprinseră. Erau patru bărbaţi – patru uriaşi. Marian fu împins spre scara care ducea în gangul cel vechi şi fu nevoit să coboare. Doi uriaşi îl urmau, având în mâini cuţite lungi.

În mod mecanic păşii îndărătul lui Marian şi a celor doi paznici ai săi. După ce străbăturăm gangul lung, ne pomenirăm în faţa unui zid de piatră care, ca şi pereţii, erau acoperiţi de mucegai şi umezeală.

Unul din Indieni o luă înainte şi apăsă pe un loc din perete; se auzi un vâjâit, o piatră se roti în peretele gangului şi în deschizătură se ivi o manivelă mare de fier. Doi din Indieni începură să învârtească de dânsa şi atunci se dădu în lături o bucată mare din tavan şi ieşi la iveală un tunel înalt, la ale cărui patru colţuri se vedeau şine dinţate de fier.

Platforma cea mare începu apoi să se lase în jos – când furăm ridicaţi, cea dintâi privire a mea fu spre pământ şi spre marea-mi dezamăgire, văzui acolo bileţelul pe care Marian îl scrisese pentru Pongo.

Aşa dar, uriaşul nostru camarad nu sosise încă la palat. Va mai putea Maha găsi şi urmări urmele noastre?

Îmi rupsei brusc şirul gândurilor, simţindu-mă înhăţat de nişte pumni vânjoşi şi zvârlit pe unul din scaune. Marian de asemenea. Când privii spre el, văzui că şi dânsul era foarte întunecat; probabil că avusese acelaşi gând când zărise neatins bileţelul.

Doi paznici se aşezară cu noi pe platformă, iar ceilalţi doi ne urcară sus. Mă trecu un fior gândindu-mă că vom fi daţi iarăşi în primire şerpilor, care îşi aveau probabil cuştile deasupra scaunelor. Dar când platforma ajunse sus în sala cea mare, paznicii noştri ne înhăţară şi ne traseră de pe scaune. Furăm conduşi în odaia alăturată, unde ne siliră să ne aşezăm pe nişte scăunaşe, la vreo cinci metri unul de altul, aşa c-ar fi fost cu neputinţă să vorbesc cu prietenul meu, sau să încercăm

să ne desfacem legăturile unul altuia. Afară de asta paznicii rămaseră îndărătul nostru şi aveam simţământul neplăcut că un pumnal stătea lipit de ceafa mea.

Perdeaua care ţinea loc de uşă fu dată în lături şi ceilalţi doi indieni intrară înăuntru. Ne priviră cercetător, apoi unul din ei scoase deodată o exclamaţie de uimire şi arătă spre brâurile noastre: descoperise pistoalele.

În clipa următoare armele ne fură smulse, unul din indieni se apropiă cu ele de Marian şi întrebă ameninţător:

— Sahib, de unde are armele?

Marian dădu din umeri şi tăcu. Indienii şuşotiră iarăşi între dânşii, apoi cei doi veniţi la urmă părăsiră încăperea, luând cu ei cele două pistoale.

Probabil că vroiau să-l caute pe Haider Nega ca să-i comunice descoperirea făcută.

Marian făcu o mutră îngrijorată când mă uitai la el, apoi privi afară pe fereastră. Pricepui ce vroia să spună cu asta: salvarea noastră stătea acum numai în mâinile lui Pongo, dar dacă credinciosul camarad nu venea curând de tot, ar fi fost prea târziu.

Deodată ciulii urechea. În depărtare se auzeau împuşcături în tăcerea nopţii. Erau salve în toată regula, apoi urmă o gălăgie de parcă ar fi răcnit companii întregi de soldaţi. Îmi dădui seamă îndată ce însemna asta: Haider Nega şi tigrii săi se întâlniseră cu o puternică patrulă poliţienească.

Împuşcăturile şi răcnetele ţinură câteva minute, apoi se făcu linişte. La urmă, însă, se mai auziră salve regulate, ceea ce însemna că poliţiştii ieşiseră învingători. Aşa dar indianul cu tigrii săi nu se va mai întoarce.

Cei doi paznici ai noştri ascultaseră neliniştiţi larma îndepărtată; se duseră îndată la fereastră, dar nu ne slăbiră o clipă din ochi. Acum se apropiară iarăşi de noi şi ne legară picioarele cu multă îndemânare.

— Massers rămâne locului, altminteri înjunghie! ne ameninţă unul din ei şi ne plimbă pumnalul pe dinaintea ochilor.

Apoi părăsiră şi ei în mare grabă odaia. Mă uitai la Marian şi şoptii:

— Să ne eliberăm? Cred că n-ar fi prea greu.

— De încercat putem încerca – răspunse prietenul meu – dar nu vom izbuti. Dacă cel puţin nu ne-ar fi legat picioarele de scăunaşe! Dacă se-ntorc înainte de a ne fi eliberat, suntem pierduţi.

— Să nădăjduim că Haider Nega şi tigrii săi au căzut în luptă cu poliţiştii – zisei eu – aşa că nu mai avem să ne temem prea mult.

— De învins au învins poliţiştii, asta s-a auzit – zise Marian – dar dacă au doborât toate fiarele şi în primul rând dacă l-au nimerit pe indian… asta e îndoielnic. Nu cred că el să fi tras asupra patrulei când poliţiştii s-au încăierat cu tigrii.

— Ăştia s-or fi mirat mult văzând deodată patru tigrii pe străzile Madras-ului – spusei eu – şi judecând după larmă, trebuie să fi avut loc o luptă crâncenă.

— Da, fără pierderi nu cred să fi trecut lucrurile – răspunse Marian – astea toate se-ntâmplă din pricina lui Haider Nega ăla, care în fanatismul său a cutezat să atace puternica Anglie.

Un zgomot ne făcu să tresărim. Perdeaua care ţinea loc de uşă fu smulsă în lături şi indianul dădu buzna înăuntru, cu un pumnal sclipitor în mâna dreaptă. Cu chipul schimbat sări la Marian, ridică pumnalul gata să lovească şi şuieră:

— L-aţi doborât pe paznicul de pe insulă, căci ale lui erau pistoalele pe care le-aţi purtat. Aţi eliberat şi femeile şi fetele engleze, altminteri n-ar fi fost atât de întărâtate patrulele poliţieneşti din oraş şi nu s-ar fi pornit cercetări atât de înfrigurate. Tigrii mi-au fost împuşcaţi şi de asta sunteţi şi voi vinovaţi. Cât aş vrea să vă pot ucide… dar timpul mă zoreşte! Englezii pot veni din clipă în clipă, căci de sigur că aţi spus şi numele meu fetelor pe care le-aţi eliberat?

Marian zise liniştit:

— Ce-ar strica oare, dacă aş fi rostit într-adevăr numele Haider Nega? El se află doar în palatul său de vară.

Indianul răsuflă uşurat. Uitase cu totul de zise:

— Da, aşa e, Haider Nega se află în palatul său de vară, după cum pot mărturisi chiar slujbaşii englezi. Dar tot trebuie să muriţi. Nu vă pot ţine prizonieri, căci izbutiţi voi să ieşiţi şi din încăperi de oţel. Pe tigrii şi pe paznici trebuia să-i fi omorât voi pe insulă fără arme. Nu pot pricepe asta.

— Ba, a fost foarte simplu – zise Marian, râzând – aveam doar cuţitele. Şi chiar o unealtă atât de mică poate fi o armă bună într-o mână dibace. Vă voi povesti repede cum a fost.

Şi liniştit ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de conferinţe, Marian începu să istorisească povestea fugii noastre. Şi lângă ei stătea doar indianul, care avea moartea în mână…

Pricepui îndată care era gândul lui Marian. Dorea să câştige timp, căci într-un fel oarecare trebuia să fi ajuns în oraş vestea despre eliberarea fetelor, altminteri n-ar fi fost întărite aşa deodată patrulele. Asta însemna că şi Pongo era în căutarea noastră şi trebuia neapărat să câştigăm timp.

De aceea lungi cât mai mult povestirea, dar în cele din urmă trebuia să-i pună capăt. Haider Nega clătină capul când prietenul meu sfârşi. Deodată păru că-şi aminteşte iarăşi de propria-i situaţie.

— Acum trebuie să muriţi! scrâşni indianul, cu furie nestăpânită.

Îşi încordă braţul şi ridică pumnalul, cu ochii aţintiţi la gâtul lui Marian. Acolo vroia deci să lovească.

De groază, ochii îmi ieşiseră din orbite. Să stau cu mâinile în sân în vreme ce prietenul meu era ucis?

Dar, deodată, se mişcă perdeaua în spatele lui Haider Nega. Indianul auzise fâşâitul mătasei, căci se-ntoarse imediat într-acolo, cu braţul ridicat încă.

În clipa următoare Pongo dădu buzna în cameră. O izbitură şi muribundul Haider Nega zbură tocmai în celălalt capăt la încăperii, unde rămase nemişcat.

— Oh, Massers sănătos, atunci totul bine! zise Pongo, strălucitor de bucurie – apoi ne tăie legăturile.

Îi strânserăm mâna călduros şi el făcu o mutră încurcată ca totdeauna.

Uşa fu pe urmă, dată în lături şi Sir Hastings, guvernatorul, intră în fruntea mai multor poliţişti.

Aflarăm că Maud Hastings telefonase tatălui ei de la postul poliţienesc unde o duseserăm noi; guvernatorul nu ştia încă nimic de dispariţia ei. Iar Pongo se luase cu Maha pe urmele noastre şi sosise tocmai la vreme să ne salveze.

Sfârşitul volumului: **UCIGAŞUL DIN MADRAS.**

În numărul următor:

RĂZBUNAREA SÂNGELUI

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro